

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **K.P.**, bývajúci v B., T. X., proti žalovanej: **Slovenská republika**, v mene ktorej vystupuje 1) Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Bratislava, Štefanovičova 5, 2) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2 a 3) Národná banka Slovenska, Bratislava, Imricha Karvaša 1, o **náhradu škody**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 10 C 178/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. februára 2008 sp.zn. 6 Co 41/07, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I (súd prvého stupňa) rozsudkom z 30. októbra 2006 č.k. 10 C 178/2005-108 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) rozsudkom zo 7. februára 2008 sp.zn. 6 Co 41/07 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Rozhodol tak podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku – zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (O.s.p.) majúc za to, že odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalobca podal dovolanie. Navrhol napadnutý rozsudok i rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, pretože súdy nerozhodli správne. Uviedol, že štát, resp. orgány, ktoré vystupujú v jeho mene v tomto konaní, mali dostatok možností „aspoň na to, aby zamedzili masívnej reklame, ktorá činnosť nebankových subjektov odporúčala.“ Mal dôvodne za to, že príslušné štátne orgány zabezpečia jeho ústavné práva, osobitne právo na ochranu jeho majetku.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a Národná banka Slovenska navrhli dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, pretože právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu možno napadnúť dovolaním len pokiaľ to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Ak dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, je prípustné len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Napokon, dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného vo veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Žalobcom napadnutý rozsudok nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 – 3 O.s.p., pretože ním bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd v ňom nevyslovil prípustnosť dovolania. Napadnutému rozsudku odvolacieho súdu nepredchádza rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorým by bol odvolací súd viazaný.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou

zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Dospel však k záveru, že konanie odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie takouto vadou nie sú postihnuté. Dovolanie žalobcu teda nie je prípustné ani podľa § 237 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené, dovolacie konanie sa obmedzilo iba na fázu zisťovania podmienok prípustnosti dovolania a nemohlo pokročiť do ďalšej fázy, t.j. preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia.

Z týchto dôvodov bolo potrebné dovolanie žalobcu odmietnuť podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však napriek tomu žalovanej nepriznal náhradu trov konania, pretože jej v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 5. augusta 2008

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: